

JANA PRONSKÁ

PRINCEZNA
Z IZMIRU

Jana Pronská

Princezná z
Izmiru

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Alena Brunnerová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Copyright © Jana Pronská 2021
Cover Design © Juraj Šramko 2021
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2021

ISBN 978-80-220-2352-8

*Venujem
tým, ktorí rovnako ako ja
milujú príbehy ukryté v knihách,
tým, ktorí chcú snívať
a ktorí veria v šťastné konce.
Vám všetkým, drahí čitatelia!*

JANA PRONSKÁ

VLAD SEDEL PRED BRÁNOU KOSTOLA a díval sa na vlastné ruky popŕkané krvou. V zažltutej tráve pri jeho nohách ležal pohodený meč a všade okolo neho sa povalovali mŕtvolky.

Varoval ich! Dopekla, varoval ich, prv než tasil meč!

Nepočúvali ho, vôbec ho nepočúvali! Ani oni, ani všetci, ktorým vzal život úplne zbytočne! Aj títo tu umreli len preto, že plnili príkazy zbabelcov, takých ako kňaz, ktorý stál za jeho chrbtom. Triasol sa ani osika a dookola odriekal modlitby.

Hlupák! Vari si naozaj myslí, že Boh existuje? Že je milosrdný? Že ho spasí?

„Stačilo!“ zreval a neobťažoval sa otočiť – ani vtedy, keď naňho kňaz zaútočil ťažkým dreveným krížom.

„Zhyň, diabol! Dovoľavam sa Božej spravodlivosti! Nech je tvoja smrť vykúpením pre nás všetkých!“ zabľabotal trasľavým hlasom a ovalil ho krížom z oltára.

Prudká bolesť mu vystrelila z temena do pleca, cítil ju až v krížoch. Nevykríkol, neurobil nič, len sklonil hlavu pod masívnym drevom a do mysle mu vstúpil hnev. Hnev taký strašný, že ho takmer neovládol. Keď zhodil bremeno, ktoré by inému prerazilo lebku a zlomilo väzy, sťažka vstal. Otriasol sa a uprel planúci pohľad na mužíčka, ktorý mu siahal sotva po plecía, chvela sa mu brada a v očiach mal nechápavý, pološialený výraz.

Schmatol ho pod krk a ako bábku prirazil o stenu kostola, dosť vysoko na to, aby sa mu nohy hompáľali

vo vzduchu, a dosť tvrdo, aby sutanou strhol zvyšky omietky.

„Boh ťa zatratí!“ vyhrkol služobník cirkvi a s vytreštenými očami sledoval, ako sa k nemu netvor nakláňa.

„Boh ma zatratil už dávno!“ nenávisťne zasyčal Vlad mníchovi do tváre, až mu z čela odfúkol chumáč sivých vlasov, a bez štipky súcitu sledoval, ako mu modrejú líca a zmocňuje sa ho hrôza zo smrti. Odvaha ho na dobro opustila. Ešte prednedávnom nenávisťne vreštal, aby podkúrili pod bosorkou, aby zmietli z povrchu zemského to prekliate plemä a očistili jej čiernu dušu.

Aký len bol horlivý! Aký bol presvedčený, že tá žena si nezaslúži nič, iba plamene hranice! A keď sa to nepodarilo, chrľil oheň a síru a obviňoval všetkých naokolo, dokonca sa opovážil ukázať prstom naňho ako na hlavného vinníka!

Pravda bola taká, že Vlad netušil, čo sa stalo. Nikdy predtým nič podobné nezažil, a pritom toho zakúsil viac, než by si ktokoľvek na tejto prekliatej zemi vôbec vedel predstaviť.

Potreboval pokoj, aby mohol premýšľať, aby si v mysli premietol každý okamih tej udalosti, ktorá ho zrazila na kolená a on sa prvý raz nedokázal ubrániť. Stál pri hranici už tisíckrát, tisíckrát sledoval, ako v plameňoch mizne čísi život, počúval nárek, krik, kliatby i prosby, ale nič sa ho nedotklo. Voľačo cítil iba vtedy, keď pozdvihol fakľu prvý raz a poslal na smrť prvú čarodejnicu, potom už žiadna emócia neprišla, neprenikla cez pancier z ocele a ľadu, lebo on, Vlad, už dávno nebol človekom.

No táto bielo vlasá bosorka bola iná. Prudký dážď, lejak, ktorý sa z ničoho nič spustil z nebies, ho načisto odzbrojil, pritlačil k zemi – mal pocit, akoby ho spútal hrubými reťazami... Darmo sa vzpieral, darmo sa po-

kúšal rozlepiť oči, darmo kričal od hnevu a bezmocnosti, sila vody valiacej sa z oblohy bola neuveriteľná.

Keď čary konečne pominuli, bolo po všetkom. Hranica bola prázdna a na námestí pred kostolom zostali len on so svojimi mužmi a šialený kňaz, ktorý z nezdaru vinil jeho. Chcel ho dať spútať a odviešť za biskupom, netušiac, že Vlad sám sebe prisahal, že ho už nikto nikdy nedá do reťazí. Ani keby mal bojovať proti presile a nechať za sebou hromady mŕtvol a spálenú zem.

Pustil duchovného na zem a s odporom, akoby hľadel na švába, sa díval, ako pri jeho nohách lapá po dychu a drží sa za krk, na ktorom ostali stopy jeho prstov. Z očí podliatych krvou mu tiekli slzy a sálal z nich smrteľný strach, strach z neho!

„Mali ste ma počúvnuť, otče! Mali ste dať na moje varovanie!“ Vlad vykrivil ústa a odvrátil zrak. „Nemáte ani poňatia, čo Boh chce, aké kruté a bolestné je jeho milosrdenstvo a kam až môže siahať!“

„Zabil si ich... Všetci padli tvojou rukou...!“ zavyl otec Barnabáš, keď sa kolenačky odplazil čo najďalej od neho a zastal až pri jednej z mŕtvol. Veliteľ padol medzi poslednými, ležal v krvavej kaluži, z brucha mu trčal vlastný meč, zarazený v brnení takmer až po rukoväť, a doširoka otvorené nevidomé oči upieral k nebesiam.

„Nie, otče, týchto mužov ste na smrť poslali vy!“ zručol Vlad hromovým hlasom. „Mňa Smrtka ešte nechce, ani diabol, ani váš Boh, no oni padli zbytočne a vy ste sa na to dívali, nezastavili ste ich. Zmierte sa s tým, že budete musieť nad nimi odriekať modlitby, keď ich budú klásť do zeme! Padnite na kolená a proste, aby im aj vám bolo odpustené!“ dodal a ukázal naňho prstom, keď sa nedôstojne prikrčil a fňukal.

Kedysi mu prisahali, že svojho prekliatia sa zbaví, keď pošle na smrť čarodejnice, lebo jedna z nich je zodpovedná za jeho trápenie. Vyprosí si tým milosť a dostane sa mu odpustenia. Roky plynuli, a nič sa nestalo, vôbec nič! Časom nadobudol pocit, že je to všetko zbytočné, no ešte horšie bolo, že v honbe za vykúpením prehliadal, koľko nevinných obetí skončilo na hranici. Napriek tomu ďalej veril, dúfal a zachovával sľub, ktorý zložil.

Tisíc čarodejníc za jedinú kliatbu... On svoj sľub dodržal, ale nebolo mu to nič platné, stále sa motal po svede a nedospel ani k nádeji, že to má nejaký zmysel.

Až teraz... prvý raz na vlastnej koži pocítil, že na honbe za bosorkami predsa len niečo bude, že na biskupovom proroctve môže byť kus pravdy. Po rokoch v jeho duši konečne vzkĺčilo zrnko nádeje a on mal opäť dôvod veriť, že stačí len nájsť tú správnu ženu, možno práve tú bielovlasú...

Utrel si spotené čelo a vôbec si neuvedomil, že mu na ňom zostala krvavá šmuha. Nenáhľivo zdvihol meč a očistil ostrie chumáčom trávy, vložil zbraň do pošvy a pripevnil si ju k opasku, rovnako ako dýku, ktorú vytiahol z hrude jedného z mníchových strážcov a done dávna aj člena svojho oddielu.

On a jeho muži nikdy neboli priateľmi, no navzájom sa rešpektovali, tak ako mnoho ďalších pred nimi plnili jeho rozkazy, viazaní prísahou cirkvi a krížu, ktorý nosili na prsiach. Strach z neznámeho a nepochopiteľného však lámal aj tie najpevnejšie charaktery a hrôza z večného zatratenia bola silnejšia než čokoľvek iné. A tak radšej volili smrť ako hnev Boží. On bol predsa živým dôkazom, že sa majú prečo báť.

Vlad nastavil tvár zapadajúcemu slnku, žmúriac do oslnivej žiary. Miloval jeho teplé lúče, čo mu zohrievali

pokožku. Na celej zemi nejestvovala bytosť, ktorá by mala väčší dôvod ceniť si, že ho vidí a cíti. Bola to jediná radosť a jediné potešenie, ktoré preniklo cez jeho ľadový pancier a ktoré si vychutnal s rovnakým pôžitkom ako hlt čistej pramenistej vody.

Nepohol ani prstom, keď útlý muž s dvoma dedinčanmi kopali jamy poniže kostola a ukladali do nich vojakov. Mohol odísť, ale vlastne ani nemal kam, a navyše sa potreboval pohovárať s tým, komu prisahal vernosť.

V odleskoch zapadajúceho slnka takmer prehliadol koč so zlatými biskupskými insigniami, ktorý sa vynoril spoza domcov učupených pod návrším, na ktorom stál kostol. Za kočom sa tiahol dlhý rad stráží, zbrane im hrozivo cengali o brnenia a prehlušovali klopotanie kopýt a hrkot kolies.

Nevystrašili ho. Takej moci, čo by mu nahnala strach, medzi živými nebolo.

Pevnejšie zovrel rukoväť svojho meča a čakal, dívajúc sa na chrbát kňaza, ktorý rozhadzoval rukami a potkýnavo sa rútil dolu kopcom do bezpečia, čo najďalej od neho.

Toľká prostoduchosť! Naozaj si myslí, že keby ho chcel skántriť, niečo alebo niekto by ho zastavilo?!

Koč zastal a vystúpil z neho biskup Gašpar de Bara, ovešaný krucifixmi a relikviami. Najprv uprel pohľad na narýchlo zbité kríže, potom sa sklonil k mníchovi, ktorý mu zajakavo vysvetľoval, čo sa tu udialo a aj to, aký strašný zločin a hriech Vlad spáchal.

Biskup trpezlivo počúval, podchvíľou si siahol na dlhú bielu bradu, žmolil ju v prstoch, na ktorých sa jagali tri veľké rubínové prstene, a zrak upieral do zeme. Keď otec Barnabáš naveľa stíchol, bez jediného slova sa mu obrátil chrbtom a zamieril k Vladovi.

Trvalo mu to dlho. Čas preňho nezastal ako pre prekliateho, na chrbte mal už osem krížikov a ani palica, o ktorú sa opieral, nepomáhala tak ako kedysi.

Bez strachu a najmenšieho zaváhania zastal rovno pred Vladom, dívajúc sa mu do tváre, ktorú dôverne poznal. Tá tvár nezostarla ani o deň a oči, ktoré sa z nej naňho upierali, boli rovnako chladné ako v deň, keď ho našiel. Ibaže on bol vtedy mladým novicom a Vlad väzňom.

Tak rád by teraz vymenil svoj život za jeho, nekonečný... Vždy keď sa naňho zahľadel, na okamih ho premožla prudká, nefalšovaná závišť. Uvedomoval si, ako za ten čas jeho telo zostarło, ako ho bolí každý krok a v hrdle páli každý nádych, i to, že v zrkadle len sťažka spoznáva vlastnú tvár.

„Vaša excelencia...“ Vlad sa mu mierne uklonil a pokľakol, tak ako sa patrilo. Božkal mu biskupský prsteň a svoj meč zložil na zem k jeho nohám. „Som prekliaty, ale slúžim vám a vždy budem, ako som prisahal. Prijmem trest, no nikdy neprijmem okovy, ktorými by ma chcel niekto spútať!“ povedal pokojne a konečne mu pozrel do očí.

„Vraj si bezdôvodne zabil dvadsiatku mojich mužov...“ ozval sa biskup a položil mu dľaň na čelo.

„Áno, priznávam,“ prisvedčil temný rytier a ani brvou nepohol. Jeho tvár zostala chladná a nehybná ako podobizeň vytesaná do žuly.

„To je všetko, čo mi povieš na svoju obhajobu, Vlad?“ opýtal sa biskup nervózne.

„Všetko... Chceli mi nasadiť putá a súdiť ma za niečo, čo nebolo v mojich silách vykonať! On to veľmi dobre vie!“ ukázal na otca Barnabáša, ktorý neprestával horekovať a vyvracať oči k nebu.

„Čo tým chceš povedať?“

„Nesplnil som úlohu. Prvý raz sa stalo, že mi ušla väzenka, a prisahám, bola to skutočná čarodejnica! Konečne som ju našiel!“ vyhlásil. So sklopeným zrakom zostal kľačať pri biskupových nohách a stručne mu rozpovedal, čo sa udialo. Ako sa im podarilo dolapiť ženu, čarodejnicu so snehobielymi vlasmi, a keď ju chceli očistiť ohňom, z oblohy sa spustil taký lejak, že hranicu uhasil a jeho i celý oddiel spútal čarami. Nič nevideli, boli úplne bezmocní, a tak nemohli svoje dieľo dokončiť.

„Si si tým úplne istý?“ opýtal sa biskup a hlas sa mu chvel, aj ruky sa mu triasli väčšími než zvyčajne.

„Neviem, čo sa v ten večer stalo...“ priznal Vlad a ešte viac sklonil hlavu. „Naozaj netuším, ale chcem to zistiť... Potrebujem nájsť pravdu... potrebujem to väčšími než ktokoľvek iný...“

„To však neznamená, že mi kvôli tomu môžeš skántriť všetkých ľudí, Vlad. Prisahal si mi poslušnosť, nezbúdaj na to. Navyše zodpovednosť za tvoje činy leží na mojich pleciach! Iba vďaka mne na teba nepoľuje inkvizícia, naopak, patríš k nej, si rytier vznešenej armády červeného kríža ako meč Boží, a zostaneš ním, kým ťa tej prísahy nezbavím alebo kým nevydýchnem naposledy!“ pripomenul mu drsne Gašpar de Bara. Držal mu trasľavú ruku na hlave a pod prstami cítil zaschnutú krv na zlatistých vrkočoch, pohansky zdobených koženými remienkami a čiernymi perlami.

„Potrebujem ju nájsť, otče!“

„Život človeka na tejto zemi je prikrátky, možno je načase zmieriť sa s osudom, Vlad... Možno bola tá tvoja čarodejnica skutočná, a možno to všetko bolo inak. Ak zmizla, už ju nikdy nemusíš nájsť... Budeš sa naháňať za príznakom? Dokedy?“

„Neprestanem, kým sa nedozviem pravdu...!“

„Možno ty máš času dosť, no, bohužiaľ, my ostatní nie! Až tu nebudem, a Boh ma k sebe povolá už čoskoro, pred inkvizíciou ťa nebude mať kto chrániť. Obráti sa proti tebe, si si toho vedomý?“ opýtal sa biskup Íútostivo a zaprel sa Vladovi do ramena, lebo nohy mu bolestivo skrúcala lámka. „Svoje bremeno musíš niesť statočne, modliť sa, poslúchať a s pokorou ho prijať...“

„Zomieral som každý boží deň, zas a znova... Nehovorte mi o zmierení ani o pokore, ani o tom, čo znamená znášať bremeno večného zatratenia! Nemôžem prestať, kým nenájdem, čo hľadám. Na hranicu som dovliekol tisíc čarodejníc, tisíc žien, na ktoré vaši inkvizítori ukázali prstom, som dal spáliť na popol! Veril som vám a teraz požadujem odmenu! Dajte mi slobodu!“

Biskup si vzdychol, uprel pohľad do Vladových zmučených očí a gestom ho požiadal, aby mu pomohol nastúpiť do koča.

„Vrátiš sa so mnou do paláca, v pokoji si to premyslíme a potom uvidíme, čo sa s tým dá robiť! Otca Barnabáša zatiaľ pošlem na sever, do kláštora premonštrátov, predstavený Johan určite zmierni jeho bludné predstavy o tom, čo sa tu udialo,“ dodal a veľavravne zdvihol prst. „No ty... ty sa budeš musieť chvíľu kajať a potom sa rozhodneme, čo ďalej. Toto sa už nesmie opakovať, sľúbiš mi to, Vlad?“

„A vari mám inú možnosť?“

„Nemáš!“ usmial sa biskup a dovolil, aby mu pomohol na lavicu vystlanú páperovými vankúšmi potiahnutými brokátom. „Niežeby som neveril, že by si si neporadil aj s touto novou armádou za mojím chrbtom. Práve naopak, poznám ťa,“ zdôraznil, keď sa konečne posadil a s úľavou si vydýchol. „No krvi už bolo viac

než dosť! Títo mladí holobriadkovia síce vyzerajú hrozivo, ibaže nemajú ani tušenia, kto si a čoho si schopný. O tejto udalosti vedia len to, čo som im povedal – že vás napadli. Nech to tak aj ostane... V poslednom čase musím strážcov striedať častejšie, než by som chcel, a už sa mi zunovalo pamätať si stále nové mená," dodal, potľapkal Vlada po pleci, a keď sa vzdialil, nahol sa k svojmu sekretárovi, aby tľmočil jeho príkazy veliteľovi stráží.

JORYNA LEŽALA NA LÔŽKU, nastavujúc tvár príjemnému nočnému vánku, ktorý ochladzoval priestrannú miestnosť a rozvieval tenučké mušelinové závesy ako šaty tancujúcej ženy. Žiarivé mesačné lúče prúdili dnu otvorenými oknami a v trblietavých pásoch pretínali temnotu horúcej noci.

Vytúžený spánok opäť neprichádzal a pomaly sa blížilo svitanie. Joryna zhlboka vzdychla, keď si konečne priznala, že ani tejto noci nezaspí a jej unavené telo si neoddychne. Odhodila hodvábnu prikrývku a zviechala sa z lôžka. Pomalým ťažkým krokom sťa zhrbená starena sa vybrala k oknám a oprela sa o drevený stĺp. Zadívala sa na pokojnú širu hladinu mora, na ktorej sa odrážal striebřistý mesiac a ligotavé hviezdy. Akoby niekto zhodil na zem nočnú oblohu a po čiernej planine rozsypal jagavé diamanty.

Tento pohľad ju nikdy neomrzal, no uvedomovala si, že ju už neteší tak veľmi, ako keď sem s matkou a jej manželom pred rokmi za dramatických okolností prišli. Vlastne sem neprišli, ale utiekli pred svetom, ktorý sa zmenil na miesto nenávisti a bezbrehej krutosti, keď domov, ktorý poznali a milovali, zanikol v horiacom pekle.

Zakaždým, keď sa matka stratila v spomienkach, zjavili sa jej v očiach slzy, aj keď takých chvíľ bolo z roka na rok menej, rovnako ako spoločných stretnutí s Markusom a Verenou. Každý z nich sa snažil dožiť svoj život najlepšie, ako vedel, nahovárajúc si, že to tak malo byť. Nepripomínali si, čo nedokázali zmeniť, a pokúšali sa uspokojiť s tým, že osud im beztak dožičil viac, než dúfali.

Aj keď sa Markus s Adriánom neúnavne usilovali nájsť svojich bratov, druhov v zbrani i v kliatbe, tých dvoch akoby zhltna zem. Ak vôbec jestvovali...

Počas siedmich rokov sa ich lode plavili z prístavu do prístavu a armáda pátračov prešla takmer každý kút zeme, navštívila každú osadu, každé mesto, hory i nekonečné planiny, na ktoré ukázali vedmy z rozličných končín sveta. Nenašli však nič, nezačuli ani jedinú legendu, ktorú by si pastieri rozprávali pri nočných vatrách.

Čas odrazu pre oboch prekliatych utekal priveľmi rýchlo, rýchlejšie, než by si želali, a navyše stratili strážkyninu intuíciu, dar videnia, ktorý ich doviedol k vymodlenej slobode a pravde o tom, čo sa v dávnej minulosti stalo a prečo.

A stratili aj Solveig. Čarodejnica sa už nikomu z nich nezjavila, zmizla v nenávratne v deň, keď vdýchla život tej, ktorá sa nikdy nemala narodiť – Anike.

Vzdala sa svojej moci rovnako ako Jorga, aby Markusova a Verenina dcéra mohla žiť.

Joryna vyšla na priestrannú terasu a malou bráňkou k strmému schodisku, ktoré pred rokmi majstri tesári vysekali do skaly. Viedlo k neveľkej jaskyni, čo ústila na morský breh s jemným bielym pieskom. Nikto cudzí nemal k malej zátoke prístup, bola Joryniným útočiskom, jej svätyňou a oázou, ktorá pred svetom skrývala jej slzy.

Šum vody ju upokojoval.

„Opäť nemôžeš spávať?“ ozvala sa po chvíli Jorga, ktorá na úsvite nasledovala svoju dcéru. Položila jej ruku na plece a v tvári sa jej zračili obavy. „Videla som ťa včera i dnes...“

Joryna sa neobzrela, civela na svoje bosé nohy v spenej vode, sledovala drobné kvapky, ako sa jej perlia na pokožke, hrajú sa s ňou, hladia jej dlane a vyzývajú ju, aby im opäť podľahla a využila svoj dar.

„Áno, matka, spánok ma už dlho obchádza...“ vzdychla. „Cítim nepokoj, ťaží ma smútok, silnie vo mne akési nutkanie, ktorého sa neviem zbaviť, a zároveň mu chcem načúvať. Mám strach, matka, že jedného dňa by som mohla zničiť všetko, čo milujem!“

Jorga mlčala. Usadila sa na kameň, sukňu si vyhrnula nad kolená a strieborné vlasy i tvár si dala ovievať chladivým vánkom, ktorý so sebou prinášal všetky vône Izmiru. Akoby to bolo včera, keď sa tu objavila prvý raz ako bezmenná otrokyňa, spútaná čarami i osudom, ktorý ju doviedol až k Adriánovi. Vtedy tomu nerozumela, musela si všetko odžiť, vypiť kalich horkosti až do dna, no dnes by nemenila. Stratila toho veľa, príliš veľa, ale napokon oveľa viac získala – lásku, od ktorej sa jej stále tajil dych, lásku, ktorá nechladla, práve naopak, každým dňom mocnela. Aj keď si myslela, že už nemôže milovať viac, že jej srdce už viac citu neunesie, mýlila sa – jej srdce bolo ako bezodná studňa. Mala Adriána a našla Jorynu, oslobodila Markusa a zachránila Verenu, naplnila svoj osud, no takisto vedela, že aj jej dcéra musí naplniť ten svoj. Nemusela vládnuť mágiou, aby tušila, že Jorynino nutkanie má vážny dôvod.

Jorynina moc každým rokom silnela, stávala sa nezvládnuteľnou. Jorga s Adriánom sa obávali okamihu, keď ju už nikto nezastaví. Sila, ktorou ju Solveig ob-

darila, v nej zápasila s temnotou. Čím bližšie bola Joryna k vode, zdroju svojej moci, tým bola silnejšia a nebezpečnejšia nielen pre Izmir, ale, ako sa Jorga obávala, i pre celý svet.

Každej matke sa najťažšie hovoria slová, ktorými nechá svoje dieťa ísť vlastnou cestou. Je však nevyhnutné, aby žilo vlastný život, učilo sa z vlastných chýb, smialo sa i plakalo, bolo šťastné i smutné, skúšané osudom ako všetci ostatní. Jorga by tie slová s radosťou vyslovila, keby jej dcéra nebola strážkyňou. Cítila to už dávno, no až doteraz nenašla odvahu vysloviť svoje pocity nahlas. Nechcela sa s Jorynou rozlúčiť, veď bola matkou tak krátko...

Ibaže smútok v dcériných očiach bol zo dňa na deň väčší, chradla Jorge pred očami, duša jej umierala, ako by bola vtáčaťom uväzneným v klietke, ktorému pristrihli krídla.

Jorga načiahla ruku a pohladila ju po vlasoch, na prst si natočila jeden z jej pramienkov a v duchu zhládúvala vhodné slová. Joryna ju však predbehla:

„Roky plynú, no stále neprichádza žiadne volanie, nič, čo si mi prorokovala, čomu by som mohla veriť. Matka, mám strach, že nie som zrodená, aby som našla prekliateho a pomohla mu, ale aby som zničila všetko, čo s kľatbou súvisí,“ dodala zúfalo a oprela si čelo o kolená. „Až ma jedného dňa opäť premôže hnev či zlosť tak ako naposledy...“

„Mýliš sa, moja drahá... Tvoj dar je tvojou súčasťou presne tak, ako bol súčasťou všetkých strážkyň vrátane mňa, a nikdy nebol určený na ničenie. Naopak, moc, ktorá nám bola daná, je zasvätená svetlu, boju proti zlu a náprave starých krívd...“ povedala Jorga zápalisto a mocne dcéru objala.

„Matka!“ prerušila ju Joryna a nervózne rozhodila ru-

ky, aby ju umlčala. „Koho chceš presvedčiť, mňa či seba? Celé roky sa učím zvládať svoj dar, celé roky verím a dúfam, že sa mi to raz podarí...!“ zvolala a vytrhla sa jej z náručia. Zaborila nohy do piesku, načiahla ruky k hladine a lapala vodu do dlaní, snažiac sa ju ovládnuť, no bol to len ďalší zúfalý pokus. „Neklam sebe, neklam ani mne, ja jednoducho neviem tú moc ovládať a bez Solveig som bezradná! Pozri sa!“ Schytila kameň a z celej sily ho hodila do vln, ktoré sa v okamihu zdvihli a s hukotom vrátili nazad. Voda Jorgu zaliala, zatiaľ čo dievčinu obtiekla, akoby mala pred sebou neviditeľný štít. Aj keď sa snažila, ako len vládala, nedokázala matku ochrániť.

„Odpusť, matka!“ Joryna sa rozbehla k Jorge, podala jej ruku a pomohla jej vstať z mokrého piesku. „Už tomu rozumieš? Nechcem to, a napriek tomu sa to stále deje...“

Jorge sa v okamihu zahmlili oči ľútosťou. Nie nad tým, že sa jej dcéra usilovala ukázať svoju moc, tú už zažili veľa rás, keď sa nad Izmirom pri každom Joryninom záchvate hnevu strhla búrka a pobrežné vlny zaplavili ulice. A keď bola princezná nešťastná, dažďu nebolo konca.

Aj obyvatelia začínali byť nespokojní, úrodu olív zničila vlhkosť a časté lejaky neprospievali ani viniču, ani ovociu, ktoré v sadoch plesnivo. Dokonca ani rybárom sa nedarilo – väčšina rýb v zálive zmizla, odplávala do hlbokých vôd ďaleko od Izmiru a rybári sa museli mesiac čo mesiac plaviť čoraz ďalej na šire more. Keby princ prezieravo nezačal vpúšťať do prístavu lode, aby si nakúpili zásoby na ďalšiu plavbu a popritom navštívili mesto, keby ich posádky nemíňali žold na kadejaké čacky na tržniciach i na skvelé pivo a víno a netrovi zlatky v kúpeľoch a domoch neviestok, Izmir by

dávno stratil lesk ako rokmi zájdená mosadzná váza. Kým sa o ňu starajú, natierajú ju olejom a leštia, má hodnotu, no keď ju nahlodá zub času, nestojí za nič.

Nik by nestál o skaly s úzkym pobrežím, ktoré neustále bičujú dažde a morské vlny.

Dcéry vraj opakujú chyby svojich matiek. Možno je to naozaj pravda, no Jorga si uvedomovala, že každá Jorynina slza či výbuch hnevu bude všetkých v Izmiře čím ďalej, tým väčšmi bolieť.

Kým jej dcéra nezistí, kam ju má osud zaviesť, budú ona i Adrián žiť v napätí a s nimi i ľudia, na ktorých im záleží.

„Keby si ma nechala dohovoriť...“ ozvala sa Jorga, žmýkajúc si mokré biele vlasy. Materinsky pohľadila Jorynu po líci, prstom jej zdvihla bradu a prinútila ju, aby jej pozrela do očí.

Z ničoho nič si s dojatím uvedomila, že jej dcéra dospela, z dievčaťa sa stala ženou. Joryna vyrástla do krásy. Bola taká nádherná a taká smutná, až Jorge pri pohľade na ňu zvieralo srdce. Na čele medzi obočím jej žiarila zaфіrová kvapka, modrá ako jej zrenice, zavesená na zlatej čelenke, ktorá spúťavala jej husté tmavé kadere. Šperk nikdy nemenila podľa farby odevu, aj tentoraz si obliekla šaty so živôtikom z purpurového brokátu, pod ktorým jej osí driek obopínal korzet z veľrybích kostíc, a so sukňou zo strieborného hodvábu.

„... vypočula by si si radu svojej matky,“ dodala Jorga a objala ju. Mocne si ju pritlačila na hrud' a oči sa jej zarosili. „Kým ti osud neurčí cestu a neukáže smer, buď šťastná, buď obyčajnou princeznou, ktorá sa stará o svoj palác a chráni svoj ľud...“

„Ja ho nechránim, ja ho ničím...“ vzlykla nešťastne Joryna a Jorga chvíľu váhala, kým odvetila.

„Snažíme sa ti pomôcť, ako sa dá, no aj ty budeš mu-

sieť pomôcť nám. Nemôžem ti sľúbiť, že sa hneď zajtra niečo zmení, no kým budeš spokojná ty, budú spokojní všetci... Je zrejmé, že osud od teba niečo chce a skôr či neskôr ti dá znamenie. Čo ti mám povedať viac? On presne vie, kde máš byť a prečo..." Pohládila ju po líci. „Tvoja moc je nesmierna, nikdy predtým o žiadnej tebe podobnej strážkyni naše predchodkyne nezanechali správu, no my sa pokúsime zistiť, prečo ti Solveig tú moc dala. Osud je strašne vrtkavý, možno iba chce, aby si zrodila novú..."

„... aby som kľiatbe ponúkla svoje lono ako moje staré matky a prastaré matky a porodila novú strážkyňu?“ skočila jej posmešne do reči Joryna. „Vieš si to vôbec predstaviť? Skutočne tomu veríš?“

Jorga sa zhlboka nadýchla. Mohla dcére začať kázať, mohla ju zas a znova oboznamovať s históriou a presvedčať ju, no Joryna by aj tak nepočúvala.

„Verím, že až príde ten správny čas, svoje šťastie nájdeš tam, kde ťa zavolá tvoj osud, a srdce nasýti tvoju strápenú dušu, ukáže ti cestu... Počúvaj ho, moja drahá, ono nikdy neklame, nikdy nezradí! Nikto ti nemôže dať záruku, že to, po čom prahneš, v čo dúfaš, aj skutočne nájdeš. Som tvoja matka a veľmi ti želám, aby si bola šťastná, lebo si moja dcéra, krv mojej krvi, a potomkyňa rodu strážkyň. Solveig, nech je kdekoľvek, vždy nad nami bdela, viedla nás a chránila. Neverím, že by ti dala takú obrovskú moc a opustila ťa... Buď trpezlivá, Joryna, prosím ťa o to v mene nás všetkých.“

STAL SA Z NEHO NETVOR – ani človek, ani prízrak, ani boh, ani diabol, ani živý, ani mŕtvy... Uväznený medzi životom a smrťou, odvrhnutý Smrtkou, tou nevernou nevestou, ktorá ho nechala samého stáť pred krížom.

Navždy, až do skonania sveta...

Je prekliaty...

Len čo Vlad vkročil za hradby kláštora, všetky nepríjemné spomienky akoby sa vysypali z vreca a búšili doňho silou kováčskeho kladiva. Nerád sa sem vracal. Nerád sa díval na mohutné opevnenie kláštora, ktorého základy sa stali jeho väzením. Tým najkrutejším trestom za to, čo nemohol ovplyvniť, čo nedokázal vysvetliť. Ani sebe, ani svetu.

Sotva zavrel dvere svojej cely, dopadol na lôžko a dlanami si zakryl oči. Zas to chvíľu potrvá, zas sa mu budú spomienky tlačíť z podvedomia do mysle a on sa bude darmo brániť... Sám, nikým nevidený, nikým neľutovaný, nikým nekriesený...

Kedysi dávno, pred mnohými rokmi, na tomto mieste stávala krčma. Nízka, s drevenými hradami na priečelí, prepojená s jaskyňami, v ktorých hostinský skladoval sudy s vychýreným vínom a pivom, na ktoré sa k nemu zo širokého okolia schádzali hostia pešo, na koňoch i na vozoch. Aj keď bola skrytá pod vysokým bralom, s ktorým takmer splývala, cestu k nej poznali všetci. Časom ku krčme pristavili senník a stajne s ohradami, kde pocestní aj ich kone mohli bezpečne prenocovať.

Nápoje i jedlo v nej boli nekresťanský drahé, lebo hostinský, ktorého volali Tarik, musel všetko vráťane slamy i sena pre kone vyviezť z údolia až hore do vrchov, a tak si svoju pohostinnosť dal poriadne zaplatiť. Rovnako aj úslužnosť svojich šiestich dcér, o ktorých po celom kraji kolovali hotové legendy. Široko-d'aleko nebolo krajších dievčat – oči mali modré ako horské jazerá, vlasy farby medi a boli prítulné a voňavé sťa neviestky z palácov. Ani čo by bol za tou nevysokou kamennou ohradou celkom iný svet, ktorý lákal mužov ako včely nektár. Počas letných dní bolo v krčme nezriedka tak